

sudkem určen, ruší se nárok z rozsudku již tímto ujednáním, nikoliv teprve provedením ujednaného rozdělení, poněvadž smlouvou nabyta každá strana právo, aby společenství bylo zrušeno způsobem smluvným. Když bylo povoleno zrušení společenství soudní dražbou společné nemovitosti, ale strany se po rozsudku dohodly o tržové smlouvě, již žalobce prodal žalovaným svůj podíl na společné nemovitosti, zanikl nárok žalovaných na zrušení společenství soudní dražbou již dojednáním tržové smlouvy, a nezanikne teprve jejím knihovním provedením. Neboť v ujednání tržové smlouvy jest obsaženo ujednání o zrušení spoluvlastnictví právě tím, že podíl žalobcův bude převeden na žalované, právo žalobcovo z kupní smlouvy nemohou žalovaní mařiti tím, že bezdůvodně sepsání smlouvy oddalují, až by soudní dražba podle rozsudku byla provedena.

Čís. 14092.

Zákon o dočasných opatřeních v exekučním a konkursním řízení proti nezaměstnanosti ze dne 22. února 1934 čís. 34 Sb. z. a n.

Podle § 4 (2) zákona se nevyžaduje, aby osoba, která provozovala samostatnou výdělečnou činnost, se jí vzdala způsobem a s účinkem vzdání se živnosti podle § 144 živn. ř. Stačí, oznámil-li povinný příslušnému úřadu, že se vzdal jen dočasně provozované výroby, stalo-li se tak pro všeobecné hospodářské poměry. Nezáleží ani na tom, že se toto vzdání stalo až za exekučního řízení.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1935, R II 614/34.)

Prv ý s o u d povolil odklad exekuce vnucenou dražbou nemovitosti podle zákona ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n., vzav šetřením za prokázáno, že dlužník je osobou v § 4 odst. 2 cit. zák. uvedenou. R e k u r s n í s o u d návrh dlužníka na odklad zamítl. D ů v o d y: Exekuce vnucenou dražbou byla povolena již 26. října 1933. Návrh povinného na odklad dražby opírá se o to, že se prý musil vzdáti své živnosti (§ 4 (2) zák. 34/34). Prvý soud zjistil dotazem na Okresní úřad ve V., že povinný oznámil tomuto úřadu teprve podáním ze dne 7. července 1934, že se vzdává, a to jen dočasně, výroby radiotelegrafních a telefonních zařízení. Toto oznámení dlužníkovu nelze považovati za vzdání se živnosti podle § 144 živnost. řádu, tím méně, ano bylo učiněno až za exekučního řízení vedeného vnucenou dražbou na dlužníkovu nemovitost, tedy zřejmě nikoli pod tlakem všeobecných hospodářských poměrů ve státě, nýbrž následkem neutěšených finančních poměrů dlužníka samého. Případu § 4 (2) cit. zák. tu tedy není.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení nižších soudů a prvému soudu uložil, by o návrhu povinného, doplně šetření, znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Podle § 4 (2) zákona z 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. záleží na tom, zda osoby, které provozovaly samostatnou výdělečnou činnost, musily se jí vzdáti pro hospodářské poměry a nemají příjem rovnající se

příjmu uvedenému v odst. 1 téhož § 4. V obou směrech obsahuje návrh povinného určité jeho prohlášení. V prvním směru oznámil povinný příslušnému úřadu, že se vzdal jen dočasně provozované výroby, ale i to se mohlo státi z naznačeného důvodu, t. j. pro všeobecné hospodářské poměry, což rozhoduje. Nelze proto uznati, že by se to mělo státi ve způsobu a s účinkem vzdání se živnosti podle § 144 živn. ř., nebo, že bylo na závalu, když se to stalo až za exekučního řízení, an § 1 čís. 2 zákona případ takový předpokládá. Vedle naznačeného důvodu, pro který se povinný výdělečné činnosti vzdal, záleží v druhém směru podle § 4 čís. 2 uved. zák. na jeho příjmu, o čemž šetření vůbec nekonáno. Bude třeba proto nedostatek tento odstraniti, jakož i neúplné šetření v prvním směru doplniti a znova rozhodnouti.

Čís. 14093.

Vrácení vyplacených dávek sociálních pojištění může býti požadováno vždy jen za podmínek § 135 odst. 2 zákona čís. 221/24 Sb. z. a n. v doslovu zákona čís. 184/28 Sb. z. a n. výměrem vyslovujícím povinnost k jich vrácení, proti kterému by pojištěnec měl možnost žaloby podle § 196 cit. zákona. Tento postup nelze nahraditi vyúčtováním a provedením srážky a uplatnění v rámci žaloby podle § 35 ex. ř.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1935, Rv II 720/33.)

Pro pohledávku nyní 1.095 Kč 50 h, jež jí byla přisouzena rozsudkem pojišťovacího soudu v O., vede žalovaná proti žalující okresní nemocenské pojišťovně v Z. exekuci zabavením a příkázáním pohledávky, jež má žalobkyně u poštovního šekového úřadu v P. První soud vyhověl žalobě podle § 35 ex. ř. opřené o námitku žalobkyně, že nárok žalované exekucí vymáhaný zanikl kompensací s pohledávkou, jež po vzniku exekučního titulu žalobkyni proti žalované vznikla vyúčtováním invalidního důchodu žalovanou neprávem přijatého s ústřední sociální pojišťovnou v P. Odvolací soud žalobu zamítl mimo jiné z těchto důvodů: První soud zjistil, kteréžto zjištění přejímá i soud odvolací, že žalované byl Ústřední sociální pojišťovnou v P. vyplacen invalidní důchod od 15. prosince 1929 do 7. července 1930 částkou 1.127 Kč 50 h a že jí bylo rozsudkem pojišťovacího soudu v O. Cro 11/31 přiznáno nemocenské od 8. července 1929 do 8. července 1930, jež činí 3.515 Kč 20 h, od čehož odečetla žalobkyně 1.127 Kč 50 h, vyplacené žalované právě jako invalidní důchod. Podle § 1438 obč. zák. nastává vzájemné zrušení závazku (kompensace) jen, setkají-li se navzájem pohledávky pravé a stejnorodé a takové, že věc, která jedné osobě jako věřiteli náleží, touto také jako dlužníkem může býti druhé osobě zapravena. Súčtování je tedy možné jen tehdy, když věřitel má plniti totéž svému dlužníku, co má od něho pohledávati, když tu tedy jest vzájemnost závazků. Toho v daném případě není, neboť jde o dva různé právní podmínky, na jedné straně o Ústřední sociální pojišťovnu a na druhé straně o okresní nemocenskou pojišťovnu v Z. Podle § 75 poj. zák. může sice Ústřední sociální pojišťovna jednotlivé úkony svěření nemocenským pojišťovnám. Takovými úkony jest rozuměti jen přihlášky, změny a od-